

Contorsionista

T. O. Bobe s-a născut în 1969 la Constanța. În 1995 a absolvit Facultatea de Litere a Universității București. A fost, pe rând, magaziner în portul Constanța, secretar literar la Teatrul Mic din București, redactor și scenarist de televiziune, copywriter, iar în prezent este scriitor liber-profesionist. Volume individuale: *Bucla* (Univers, 1999), *Darul lui Moș Crăciun* (Humanitas, 2003), *Cum mi-am petrecut vacanța de vară* (Polirom, 2004, 2007; Humanitas, 2011), *Centrifuga* (Polirom, 2005). Volume colective: *Tablou de familie* (Leka-Brâncuș, 1995), *Cartea cu bunici* (Humanitas, 2007), *Bookătăria de texte și imagini* (Clubul Ilustratorilor, 2009), *Lexikon der sperrigen Wörter* (Merz & Solitude, 2010), *Primul meu job* (Art, 2011). Volume traduse: *Zentrifuge* (Merz & Solitude, 2004).

T. O. BOBE
Contorsionista

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Lidia Bodea
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vilcu
DTP: Corina Roncea

Tipărit la Fedprint

© HUMANITAS, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOBE, T. O.

Contorsionista / T. O. Bobe. – București: Humanitas, 2011

ISBN 978-973-50-3374-3

821.135.1-32

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30 / 0372 189 509

Contorsionista

Laura Vlad a intrat în literatură pe 11 noiembrie, în jurul orei unu și jumătate după-amiaza. La acea dată, trăia pe lângă Circul de Stat din București de peste șaisprezece ani, adică aproape dintotdeauna. Se născuse dintr-o mamă trapezistă și un tată dresor, astfel încât aproape întreaga viață i se înfășurase în jurul manejului, al coardei de siguranță și, în special, în jurul basculei la care lucrau verișoarele ei mai mari. De când era mică, pe Laura o fascinau verișoarele, pentru că ele se rostogoleau frumos prin aer și pe urmă se așezau una peste alta, în cea mai înaltă piramidă care fusese văzută vreodată într-un circ. Desigur, verișoarele cădeau din când în când, însă doar la antrenamente. Mama nu cădea pentru că, după ce o născuse pe Laura, se specializase ca prințătoare. Cât despre tatăl ei, se poate spune că îi impusese mereu respect, cu toate că era de felul lui un om slab, chiar molâu. Dar avea bici, ceea ce, trebuie să recunoaștem, nu era puțin lucru nici pentru o fetiță, nici pentru ponei.

Pentru că se născuse într-un circ, dintr-o mamă trapezistă și un tată dresor, Laura a avut marea șansă de a nu cunoaște în copilărie teribila dilemă exprimată îndeobște de binevoitori în felul următor:

— Ce vrei tu să te faci când o să fii mare?

Era pentru toată lumea evident că, fiind o mare familie, cirul va avea grijă de ea și că Laura nu trebuie decât să aleagă una dintre specializările care i se deschideau în față. Iar, pentru a alege, copila fusese pe rând asistenta directorului (un iluzionist bătrân care, de altfel, îi era și bunic), asistenta dresorului, a jonglerului și a Clovnului Alb. Fata era silitoare și învăța de la toți, dovedind o mobilitate și o adaptabilitate cu totul ieșite din comun.

Într-o iarnă, când verișoarele ei fuseseră invitate la festivalul de la Monte Carlo cu o piramidă de șase, familia a hotărât că venise vremea ca Laura să vadă cele mai reprezentative numere ale cirului mondial. I-au scos așadar pașaport și au trimis-o în străinătate, ca asistentă a propriilor verișoare. Verișoarele au făcut un succes fulminant, însă Laura Vlad a fost impresionată mai ales de numărul chinezoaicelor care învăteau farfurii din orice poziție. Erau atât de multe chinezoaice și învăteau farfurii desenate cu atâta migală, încât copila a hotărât pe loc să se facă o mare contorsionistă. Zis și făcut.

Odată întoarsă în patrie, a început exercițiile. De o maximă importanță se dovedea, pentru aspirațiile ei, flexibilitatea coloanei vertebrale, zisă în popor șira spinării. Laura s-a concentrat inițial asupra încălzirii, după care a trecut la podul de jos. Asta a mers ușor. A urmat podul la perete, iar apoi, cu vremea, fetița a executat cu deosebit succes podul de sus. Vârsta o ajuta mult, căci ligamentele dintre vertebre nu apucaseră încă să se sclerozeze. Însă acesta era doar începutul. Tânăra domnișoară Vlad a continuat, punându-și alternativ picioarele după gât. Pe urmă și le-a pus simultan.

Într-o zi, a văzut în vitrina librăriei Noi o carte de Joyce Tenneson, intitulată *Transformations*. Fotografia de pe

copertă reprezenta o femeie cu brațele petrecute pe sub bărbie în jurul capului și palmele așezate pe creștet. Era o figură destul de simplă, care însă pe Laura a fascinat-o. Și-a dat seama că, pentru a ajunge o mare contorsionistă, trebuie să îmbine meritul tehnic și meritul artistic, la fel ca la patinaj. Exercițiile ei s-au mutat din arena cu talaș în rulota mamei, unde exista o oglindă în mărime naturală. De dimineața până seara, Laura Vlad se contorsiona în fața oglinzii, atentă acum la detalii: la unghiurile coatelor și ale genunchilor, la expresia degetelor, la trăirile emoționale care i se puteau citi pe chip.

Directorul cercului, iluzionistul și bunicul ei, a zărit-o odată prin fanta ușii întredeschise și, plăcut impresionat, i-a propus un loc secund, dar semnificativ, pe afișul cercului. I-a spus așa:

— Laura, te-ai făcut o domnișoară frumoasă și adevărată. E timpul să-ți începi cariera. După cum văd, poți să faci lucruri la care altele de vârsta ta nici nu visează. Dovedești o mobilitate și o adaptabilitate cu totul ieșite din comun. Începând din stagiunea viitoare, vei avea propriul tău număr.

— Ce număr, bunicule? a întrebat ea, cu inima cât un degetar.

— Nu știu, a răspuns el. Tu ai fost asistenta directorului (un iluzionist bătrân care, de altfel, îți este și bunic), asistenta dresorului, a jonglerului și a Clovnului Alb. Să zicem că numărul tău o să se cheme așa, ceva de genul *Asistenta se întoarce*. Ei, ce părere ai?

Laura Vlad avea o părere foarte proastă. De rușine pentru bunicul ei, îi venea să se ascundă în gaură de șarpe. Nu numai pentru că numele numărului de contorsionism nu-i plăcea deloc, fiindcă semăna cu titlurile filmelor de

mâna a doua, dar și pentru că marele ei defect era perfecționismul. Fără acesta, ar fi putut debuta de mult sub cupola cercului, însă ea lucra în amănunțime cele mai mici detalii și nu era niciodată mulțumită de sine. Ce să facă? Pe de o parte, nu putea să-l refuze pe directorul cercului (care era și un iluzionist bătrân), iar, pe de alta, nici nu putea renunța la principiile sale ferme despre viață și despre profesie.

Laura Vlad se zbătea în menghina alegerii dintre datorie și conștiință. De disperare, au început să-i curgă simultan din ochi două șiruri de lacrimi și, nefericită, a fugit să-și găsească alinare la sânul familiei. Acesta se înălța mândru în aerul Bucureștiului, iar sub cupola lui se antrenau verișoarele. Deoarece mătușa și unchiul erau deosebit de prolifici, Laura avea foarte multe. Uneia dintre ele îi venise rândul să intre în trupă și exersa împreună cu celelalte o nouă piramidă, cu mult mai înaltă decât precedentele. Când își văzu verișoara mezină, Laura izbucni pur și simplu în plâns. Erau de aceeași vârstă, și tânăra contorsionistă înțelesese că nu mai are cum fugi de implacabilul moment al debutului.

Verișoara o înlănțuie în brațele sale puternice și o întrebă ce s-a întâmplat. Laura hohotea. Printre suspine, îi mărturisi că bunicul o obligă să intre în arenă, iar ea se zbate în menghina alegerii dintre datorie și conștiință.

— Trebuie să îmbin meritul tehnic cu meritul artistic, înțelegeți? suspină Laura.

Verișoara o cuprinse pe după talie și amândouă se îndreptară încet spre rulotă. În mica încăpere, Laura a mai plâns ce-a mai plâns, apoi s-a oprit. Era atât de bine în brațele atât de puternice ale verișoarei sale! Fetele începură să șușotească, pe urmă să sporovăiască, iar, într-un final, să chicotească.

— Auzi, tu, spuse Laura, n-aș putea renunța la principiile mele ferme despre viață și profesie. M-am născut dintr-o mamă trapezistă și un tată dresor, astfel încât aproape întreaga viață mi s-a înfășurat în jurul manejului, al coardei de siguranță și, în special, în jurul basculei la care lucrează verișoarele mele.

— Te înțeleg perfect, răspunse mezina de aceeași vârstă, mângâind-o pe păr și apoi sărutând-o cast pe gâtul înroșit. Uite, trebuie să plec, pentru că nici eu nu mă pot deroba de îndatoririle mele, dar ne vedem mai încolo și mai vorbim, nu-i așa?

După ce verișoara plecă, Laura rămase din nou singură în rulotă. Căzu pe gânduri și stătu o vreme așa, pe urmă se așeză în fața oglinzii ca să exerseze în continuare. Își privi costumul verde de gimnastă, cu două dungi aurii, și rosti în gând cu uimire:

— Mi-ar trebui unul nou.

Începu apoi să se reîncălzească pentru că, așa cum era o vorbă în circ, reîncălzirea e mama succesului. Execută, astfel, câteva fandări înainte, alte câteva fandări laterale, vreo șapte-opt arcuri, apoi se așeză un minut în lotus să se odihnească. În tot acest timp, se studiasă cu atenție și nu putuse să nu remarce grația desăvârșită cu care se mișca, precum și sculpturalitatea atitudinii sale finale.

Când cele șazeci de secunde trecură, Laura lăsă palmele pe podea, ridicându-și treptat și simultan picioarele către umeri. Gleznele ei se încrucișară în dreptul vertebrei cervicale, astfel încât, de o parte și de alta a chipului său, tălpile păreau două aripioare, pe care contorsionista le mișcă ușor, închipuindu-și pentru o clipă că s-ar putea ridica de la sol. După ce și clipa aceea zbură, Laura își petrecu brațele pe sub pulpe, arcuindu-se totodată pe

spate și încercând să-și prindă cu mâinile degetele de la picioare. Nu reuși. Mai încercă o dată și eșuă iarăși. Era o figură nouă, care niciodată nu-i ieșise cum trebuie, iar fata nu putea înțelege de ce. Doar știa sigur că are o mobilitate ieșită din comun și o flexibilitate pe măsură. Aruncă o privire în oglindă, ca să vadă dacă a greșit undeva, și observă cum, la umeri, costumului verde de gimnastă îi plesnise o cusătură.

— Mi-ar trebui unul nou, rosti Laura în gând, revenind la poziția lotus.

În momentul acela, înțelese. Nu ea era de vină, ci costumul cu două dungi aurii. El nu era suficient de elastic. Laura nu pregetă mai mult de o clipă. După ce și această clipă îi fâlfâi pe la urechi, se duse la ușa rulotei și o încuie, apoi mai pregetă o clipă și, în sfârșit, își scoase costumul. N-avea nici un rost să se reîncălzească. Se așeză în fața oglinzii, spunându-și cu voce tare:

— Ia te uită! Mă simt cu mult mai ușoară.

Apoi, execută fără nici o dificultate figura pe care o încercase anterior. Apoi, execută încă o figură care nu-i ieșise până atunci. Apoi, încă una. Laura executa figurile cu măiestrie, cu grație și cu o vădită plăcere. Perfecțiunea fusese deja depășită. Ca bonus, la final, își oferi contorsiunea ei preferată. Așezată pe burtă, își arcui spatele, își aduse picioarele în față, pe podea, prinzându-și gleznele în palme, și își răsturnă capul, astfel încât, privit din profil, trupul ei să semene cu două cercuri tangente interior. Cele două perechi de buze ale Laurei se atinseră și, drept mulțumire că își depășise propriile aspirații, ea se lăsă pentru prima oară sărutată intens. Furată de beția succesului, se sărută mult și din ce în ce mai adânc, îmbinând meritul tehnic cu meritul artistic. Se afunda, cum se spune, în

voluptate, inițial doar cu vârful limbii, apoi cu dinții, cu nasul, cu obrații, înaintând cu hotărâre pe calea gloriei, până la umeri și, pe urmă, dincolo de ei, până la talia subțire, curbată, sfâșiind bannerul cu DEBUT care i se ivise în cale, pătrunzând în sine cu uimire, cu bucurie, descoperind limite din ce în ce mai plăcute, pe care le explora curioasă, pentru a le lăsa după aceea în urmă.

Laura Vlad intră astfel cu totul într-o lume nouă și uluitoare, într-o lume pe care abia de acum încolo avea s-o cunoască. Ce-i drept, îi era puțin teamă, dar se baza pe o mobilitate și o adaptabilitate cu totul ieșite din comun. În locul ei, în rulota încuiată pe dinăuntru, nu rămase decât un zâmbet, dar și acela se șterse foarte curând.

Răpirea din serai

Cu iașmacul căzut, cadâna privește peste umăr în urmă, vântul îi flutură părul negru, despletit, răsucit printre faldurile caftanului azuriu și îi uscă lacrimile înainte să se adune în ciorchini la coada ochilor migdalați, talia îi e ocrotită de antebrațul bărbatului care ține într-un pumn frâul surului, în vreme ce flinta îi sclipește în mâna cealaltă, prinzând în luciul țevii o rază de semilună. Pe tâmpile șeicului, de sub turban curg două pâraiașe de barbă, în care, la comisura buzelor, se varsă altele două, ale mustăților negre. În plan secund se văd însoțitorii, călărind unul un roib, celălalt, un țințat, cu puști și ei, dar cu turbane mai mici. Iar dincolo, pe cerul luminat de luceferi, se decupează minarete și turnuri cu bulbi și arcade pustii.

Dacă, plutind pe deasupra cailor sau strecurându-te prin tropotul lor, te-ai apropia de arcade, dacă la adăpostul acestora ar pătrunde măcar o cincime din lucșii luceferilor, dacă lâna ar străluci ca poliesterul în zori, undeva într-un colț, sprijinită de o coloană răsucită, ce pare făcută mai degrabă din funii de fum decât din marmură albă, ai vedea tablăua de argint pe care i se aduc sultanului cafeaua, ayranul, salepul, boza și, mai ales, cele patru feluri de araki favorite: de struguri, de muștar, de banane, de

Cuprins

Contorsionista / 5
Răpirea din serai / 12
Cea mai frumoasă femeie din lume / 33
Irina. I se duce un fir la ciorap / 79
Cum am întemeiat Montrealul / 108
Nemuritorul / 155
Bună dimineața, cimpanzeo / 182
Tandrețea felinelor mici / 263